

ningerne til § 190 ikke ment at burde opretholde forskellen i huslejetilskudenes størrelse efter tidspunktet for lejlighedernes ibrugtagelse.

Da der ikke for huse opført med lån udmålt på grundlag af vurdering (forslagets § 134) tænkes indført anden lejekontrol end den, der følger af huslejenævnens virksomhed, og da der i dette byggeri heller ikke foretages nogen kontrol hverken prismæssig eller teknisk fra myndighedernes side, har man — i overensstemmelse med den hidtil gældende ordning — ikke ment at kunne yde huslejetilskud til disse huse.

Huslejetilskud bør kun kunne ydes, forsåvidt boligtageren bebor en lejlighed af en sådan størrelse, at den svarer til familiens behov, idet huslejetilskudsordningen er gennemført for at sikre, at børn kan vokse op i gode og sunde boliger. Man har derfor bibeholdt de gældende regler om, at lejligheden skal svare til familiens behov, dog skal den mindst have 3 værelser eller kamre. Det bør tilstræbes, at der i hvert fald ikke bor mere end 2 personer pr. værelse eller kammer.

Ny er derimod reglen om, at de værelser eller kamre, der kan komme i betragtning, skal være selvstændige. Herved har man søgt at fjerne en uklarhed i den gældende lov, hvor man f. eks. har været ude for problemer i tilfælde, hvor 2 værelser var forbundet med bue. Sådanne sammenlagte værelser og iøvrigt værelser, der ikke er adskilt med dør eller mur, vil kun kunne betragtes som eet værelse.

Medens man således på den ene side bør kræve en vis minimumsstørrelse af den lejlighed, hvortil huslejetilskud skal ydes, må man på den anden side søge at hindre, at personer som følge af den væsentlige nedsættelse af boligafgiften, bebor større lejligheder end nødvendigt er. Herom skal henvises til bemærkningerne nedenfor til § 190.

Reglerne om det antal børn, boligtageren skal have for at opnå huslejetilskud, er uændret fra den gældende lov.

Der kræves som hidtil, at boligtageren er mindre-bemidlet, for at han kan opnå huslejetilskud, men begrebet „mindrebemidlethed“ er noget indsnævret i forhold til den praksis, der følges efter 1946-loven.

Ifølge den gældende byggestøttelov skal man for at kunne anses for mindre-bemidlet principielt have en skattepligtig indtægt og formue, der ligger under „sygekassegrænsen“, men såfremt den pågældende kommunalbestyrelse ønsker at udvide denne grænse, har ministeriet intet at indvende herimod, når blot den skattepligtige indtægt eller formue ikke over-

stiger „sygekassegrænsen“ med mere end ca. 1 500 kr.

Man finder det imidlertid uheldigt, at denne grænse kan variere fra kommune til kommune, og man har derfor nu i forslaget § 233 fastlagt grænsen således, at „sygekassegrænsen“ er afgørende for, om en person kan anses for mindre-bemidlet eller ej.

Man er opmærksom på, at personer, hvis skattepligtige indtægt ligger umiddelbart over „sygekassegrænsen“, ved denne skarpe fastsættelse af kriteriet for, at en person kan anses for mindre-bemidlet, vil være dårligt stillet i forhold til de personer, hvis indtægt ligger umiddelbart under „sygekassegrænsen“, såfremt huslejetilskudet i sin helhed bortfalder, blot den skattepligtige indtægt når op over „sygekassegrænsen“.

For at afbøde denne ulempe har man indført den regel, at også personer, hvis indtægt ligger over „sygekassegrænsen“, kan opnå huslejetilskud, men at huslejetilskudet i så fald nedsættes med 50 pct. af det beløb, hvormed indtægten overstiger grænsen.

Reglen i den gældende lov om 1 års fast bopæl i kommunen som betingelse for at opnå huslejetilskud er udgået. Herom kan henvises til bemærkningerne ovenfor til § 108 vedrørende spørgsmålet om kommunernes adgang til at gøre kommunegaranti betinget af, at bygherren har haft en vis tids bopæl i kommunen eller af, at lejlighederne kun må udlejes til personer, der er fast tilknyttet kommunen.

Til § 190.

Som følge af den tilnærmelse af lejeniveauerne i den ældre og yngre boligmasse, der søges tilvejebragt gennem lovforslagets regler, har man ikke ment at burde opretholde sondringen forsåvidt angår spørgsmålet om huslejetilskudenes størrelse.

Man har derfor opretholdt de procentsatser for huslejetilskud, der hidtil har været gældende for lejligheder taget i brug 1. januar 1950 eller senere. Der er indført maksimumsbeløb for huslejetilskudenes størrelse, således som tilfældet altid har været for lejligheder taget i brug før 1. januar 1950.

Indførelsen af maksimumsbeløbene har til formål at hindre, at boligtagere tager bopæl i en lejlighed, der er betydeligt større end familiens behov tilsiger. Det har ikke været helt ualmindeligt, at lejere har været interesseret heri, fordi huslejetilskudene, der for lejligheder taget i brug efter 1. januar 1950 udelukkende har været beregnet i pct. af boligafgiften har dækket en væsentlig del af foregølsen af boligafgiften.

Ved fastsættelsen af maksimumsbeløbene har